

Az Isten gyermekeiben élő emberkép – Akadémiai Istentisztelet 2025 November 23

Egyházi év utolsó vasárnapja, Örökkévalóság vasárnap

Énekek:

1. Kezdő ének: 151. dicséret Kegyes Jézus, itt vagyunk Te szent Igéd hallására - végig
2. Hálaadó ének: 34. zsoltár – Mindenkoron áldom az Urat, míg engem éltet 1, 2 és 6 v.
3. Préd. előtti ének: 168. dicséret Urunk Jézus, fordulj hozzánk 1 vers
4. Préd. utáni ének: 414. dicséret Nagy hálát adjunk az Atya Istennek 1, 2 és 6. versek
5. Hitvallás előtti ének: 168. dicséret Nyisd meg szánkat hál'adásra – 2 – 4 versek
6. Áldásra készítõ ének: 172. dicséret Óh maradj kegyelmeddel 1 és 6 versek

Lecke: 8. zsoltár végig

Textus: Teremtés könyve 1 rész 26 – 31 ig terjedõ versek – az ember teremtése és megbízatása

Kedves Testvéreim! Ünneplő gyülekezet!

Nem, nem tévesztettem el, ma ünnep van, az egyházi év utolsó vasárnapjának, az örökkévalóság vasárnapjának az ünnepe. Az időtlenség időbezárt folyamának egy szakasza véget ér, jövő vasárnap már az új egyházi esztendő ünnepe, ezért ez bizonyos módon az elszámolás vasárnapja is, a múltra való visszatekintésé, hogy a jövőnkre összeszedettebben készülhessünk fel. A félévi tematika ma **az Isten gyermekeinek emberképével** foglalkozik, textusunk azt beszéli el, hogyan lép az ember a létbe, az időbe és miért. Ezért ma a teremtés történetet úgy olvassuk, hallgatjuk, értelmezzük, hogy az nekünk az évi elszámoláshoz szükséges tükröt tartsa, mélyebb önismeretre vezessen és minél több megbánni nem szükséges döntésre vezessen. Azaz, egyre jobban akarjunk hasonlítani teremtett emberi jellemzőinkre.

A vízi állatok és égi madarak ötödik napon történt teremtése után Isten a földet népesíti be, először állatokkal, és látta, hogy ez jó, de nem dőlt hátra kényelmesen, hanem újabb munkába fogott, teremtette – újabb fordítás szerint alkotta az embert, aki az Ő képmása, Hozzá hasonlít. Pluralis Majestatist, azaz királyi többest használ, egyes magyarázók szerint ez arra utalhat, hogy a mennyei lények is ott lehettek, akár közre is működhettek, mert a kiűzés után a kerubok őrzik az Éden kertjébe vissza vezető utat. Lényeg, ami a lényeg, hogy az ember Isten kép-mása, ez egy statikus, szinte szobor szerű képre utal, s azt kívánja az értésünkre adni, hogy ha valaki Istent akarná látni a Földön, akkor az emberre kell nézzen. Isten az emberben teszi láthatóvá magát az élő világ előtt. A „hosszánk hasonló” pedig az Isten feladatait maradéktalanul ellátó és felelősségeit betöltő emberre mutat, aki – hogy modern kifejezést is használjak – Isten *avatárjaként* létezik, mozog ezen a Földön. Érdekes, hogy a héber szöveg a képre és hasonlatosságára szavakat inkább egymás magyarázóinként, a görög szöveg inkább minőségi jelzőként használja. A héber szövegben a képmás valami statikus, aki hasonlóan létezik, cselekszik, mondhatni dinamikus megelevenedni való szobor. A görög szövegben képmásnak lenni kevés, hasonlítani is kell az eredetire, azaz úgy kell létezni, olyanná kell válni, mint az eredeti. Én ebből azt szűrtem le, hogy nem egyszerű megfogalmazni egyszerre egy statikus és egy dinamikus létállapotot, amely kijelenti, hogy megkaptuk Isten megbízását arra, hogy a legjobban KÉP-UISELJÜK ŐT a teremtett világban. Ami biztos, hogy az ember eredetileg URalomra teremtett a tenger, az ég és a föld minden teremtményén: Uralkodják – érezzük ebben a lehetőséget és a felszólítást, a hatalmat a jó döntésekre és a felelősségérzetet egyaránt. Izgalmas látni, hogy a szentíró ez a tény, hogy embert teremt Isten, olyan lelkesé

teszi, hogy az addigi prózai szöveget versben folytatja és a 27 és 28 versek már szó szerint lírai megfogalmazásai az általa megértett történeteknek.

A 27. versben 3x is megismétli, hogy megteremtette Isten az embert, mert a legfontosabb, ami történhetett az emberrel, hogy Isten teremtménye lehet. Isten megteremtette a férfit és a nőt, régiesen férfiúvá és asszonyi állattá teremtette őket. (Többes szám Istennél – teremtsünk – többes szám az embernél – az ember – párnál – őket.) A férfiúvá és a nővé, asszonyi állapotúvá, azaz **biológiájúvá** teremtette őket, erről gondoskodott a kromoszómákkal. Férfi és női **minőségűvé** is teremtette őket – ami a világhoz való viszonyukat fogja meghatározni, egyenrangúvá és egyként uralomra és felelősségre teremtette őket. Isten képmása tehát a férfi és a nő, akik **együtt az ember** – ők **együtt Isten képmása és együtt felelősek**. Isten magát a bolygón az emberben – az asszony és a férfi által mutatta meg. Izgalmas volt, amikor a pszichológia felfedezte, hogy a férfiban is van női minőségű lélek rész, a nőben is van férfi minőségű lélek rész, persze ettől még a férfi nem lesz nő és a nő sem férfi, csak mindenkiben van Isten teljes lelkéből, Aki férfi és női minőségű egyidőben. Ennél a résznél jutott eszembe, hogy mekkora észlelés is az ember, hogy azt hiszi, ha eléggé eltávolodik Istentől, akkor Isten nincs is, de ha lenne is, függetlenítheti magát tőle. Hát na, ilyen ez, gondolva a következő részekre az Írásban, az ember egyszer becsapható, igazából sokszor, sokáig becsapható, ha akarja...és teljesen félreértheti a valós helyzetet. **Az ember nem létezik Isten gondolatain és erőterén kívül sosem.**

A 28. vers beszél el, hogy az ember uralkodása a földön és minden teremtményen áldott állapot, Isten teret ad nekik, hogy szaporodjanak, sokasodjanak, töltsék be és hódítsák meg a földet. Azaz legyen családjuk, legyen nagycsaládjuk (éljenek klánban, nemzetségben, ahogy ma mondanánk), keressék meg és szerelmesedjenek bele, rajongjanak a teremtett világért, a földért. Más fordítás azt mondja, hajtsátok uralmatok alá, uralkodjatok, de nekem sokkal jobban tetszik a MEGHÓDÍTANI. Mint egy rajongó szerelmes a másikat. Semmi erőszak, semmi durvaság, semmi pusztító erő, csak szeretet és kölcsönösen erősödő vonzalom. Itt ugye alap, hogy az ember pár szereti a földet, a teremtett világot, hiszen csak azt akarjuk meghódítani, akit szeretünk, annak akarjuk elnyerni a szívét. Isten tehát uralkodni szeretet-kapcsolatba küldi az embert a teremtett világgal, hogy hozzá hasonlóan szeresse és vigyázza, és gondozza és törődjön vele, mint a szívének valami nagyon kedvessel.

A megbízás után, hogy az ember Isten avatárja legyen a földön és hódítva szeresse, uralja a földön élőket, a 29. és 30. versek leírása szerint, táplálékot is biztosít minden élőlénynek: a harmadik napon teremtett minden zöld fű és maghozó növény legyen az életük fenntartója. Itt

vehetjük észre, hogy a szentíró szerint a mozgó élőlények nem élhetnek egymás rovására, semmilyen módon nem pusztíthatják egymást, ezért nem adja eledelül őket egymásnak Isten. Az egymás kárára, veszteségére létrejövő élet, a túl élés csak a bűnessel lép be a világba. Ízlelgessük kicsit ezt a szót – TÚL – ÉL. Túlságosan, túlzottan, valakin vagy valamin túl él. Elég jól leírja napjainkat, amikor a Szentírás alapján mi nem is élünk, csak túl élünk, ha a világhoz szabjuk magunkat. A szeretetteljes, figyelmes, kedves, gondoskodó, törődő, egymásért és saját magáért a felelősséget vállaló egymásrautaltság volt az eredeti terv, most őszinte bűnbánattal meg kell állapítanunk, hogy ez a terv nem sikerült, de van egy mentő tény, hogy az az ígéret, ami a 3. rész 15. versében hangzik el „Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod.” – azaz eljött az az utód, aki a Szentlélek által asszonytól született és nem csak tapossa a kígyó fejét, hanem el is taposta azt, legyőzte a kísértést és legyőzte a halált is halálával és feltámadásával. Eljött egy ember, aki maga Isten, aki a Szentháromság harmadik személye, aki emberként megmutatta, hogy mire is gondolt Isten, amikor a hatodik napon az embert teremtette. Ő maga jelentette ki magáról, hogy Én és az Atya egy vagyunk, vagy Aki engem látott, látta az Atyát. Parancsba adja az Őt követőknek, hogy Úgy éljete, hogy valaki titeket lát, dicsőítse a ti Mennyei Atyátokat.

Ennek a vasárnapnak a témája: Az Isten gyermekeinek emberképe. Eddig a Szentírás alapján megnéztük, hogyan gondolta el és teremtette meg Isten az első emberpárt, hogyan áldotta meg és bízta meg, hogy felelősséggel gondozza a körülötte levő világot. Rábízta a teremtésvédelmet – hogy modernül is megfogalmazzuk a feladatkört. Isten gyermekének lenni azonban több, mint a teremtett emberpár egyikének lenni, nem hatalom, uralom, felelősség szempontjából, hanem mert ez egy minőségileg más kapcsolatot feltételez. Az emberpár ketten van, a bűneset óta Istennel szemben, egymást vádolva, felelősséget hártva, Isten gyermeke Jézus Krisztusban Atyának szólíthatja Istent a Lélek által, és bár éli az idő évköreit, mégis az örökkévalóságra és a neki elkészített helyre tekint, míg a földön él. Isten gyermekének emberképe tehát a teremtett emberpár képében gyökerezik, onnan indul ki, de annál mélyebb, személyesebb és elkötelezettebb, mert Isten azóta a Fiában egészen közel jött és családjaként tekint a Krisztusban hívő emberre, ránk. A családtagok pedig személyes és levethetetlen, letehetetlen felelősséget viselnek egymás és a rájuk bízott világ iránt. Ez egy olyan meghatározottság, amely számunkra az emberképet Krisztus – képpé alakítja, mert a teremtés után bűnbe esett ember – képet nézve még akár mentségünk is lehetne a mulasztásainkra, de Krisztus által Isten gyermekeként, Isten családtagjaként nincs. Teljes

felelősségünk Krisztus képére és hasonlóságára, ez által Isten képére és hasonlóságára RE-FORMÁLÓDNI.

Hogyan? Hagyni kell az Ige és a Szentlélek által a modern, post modern, metamodern ember képet összetörni. Hagyni kell, hogy a felelősségmentesen szabadnak és önmagáértvalónak kijelentett emberkép eltűnjön a gondolatainkból, hogy oda az Isten és embertárs iránt érzett felelősségteljes szeretet, amit Krisztustól másolhatunk, helyet kapjon, hogy felerősödjön egy olyan avatár, aki valóban elmondhatja, hogy élek többé már nem „én” – a bűneset által tönkretett emberkép, hanem él bennem a Krisztus, a tiszta és eredeti Isten képmás.

Az örökkévalóság vasárnapján, ma megadatott nekünk, hogy gondolatban nagyon messzire, az ember teremtéséig ellássunk, hogy emlékezzünk, mi volt Isten eredeti szándéka velünk és hogyan kapcsolódhatunk Jézus Krisztusban ehhez a szándékhoz. Minél jobban meg kell ismerünk Őt, hogy Őt követve, hozzá egyre inkább hasonlónak válva mondassuk: az időbe zuhant, a halállal szembenező ember – pár, Krisztusban, egyedül és közösségben, egy nagy család tagjaként vállalja azt a felelősséget és megbízást, amit a teremtett világra nézve kapott, hogy élhessen abban az áldott és jó létformában, amit Isten, ami Atyánk gondolt ki számunkra.

Milyen az Isten gyermekeinek emberképe? Milyen a mi emberképünk? Röviden:

Krisztus a mi arcunk

1. Tükörbe nézés első kérdés: Szándéka szerint képviseljük-e Őt életünkkel – döntéseinkkel és tetteinkkel.
2. Gondoltuk-e valamikor, hogy Isten nem látja, nem tudja, mit cselekszünk. Hogy mi élhetünk „titokban”, „okosban”, „sunyiban”?
3. Milyen viszonyban vagyunk a teremtett világgal, a földdel? Szeretjük vagy leigázni, kihasználni akarjuk: Élni akarunk vele vagy élőszködni akarunk rajta? Túl – Élünk?
4. Mit tegyünk, hogyan legyünk azért , hogy mi legyünk Krisztus avatárjai a bolygón?